

N:o 331.

Af herr **J. J. Byström m. fl.**, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående folkskoleväsendet i vissa städer m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition, n:o 181, med förslag till lag angående folkskoleväsendet i vissa städer föreslås bland annat, att en folkskolestyrelse skall bildas, och att den skall sammansättas sålunda, att kyrkostämman väljer halfva antalet ledamöter och stadsfullmäktige andra hälften. I denna styrelse kan det då inkomma personer med ganska olika meningar i en del frågor, och böra väl dessa personer hafva rätt att inom vanliga gränser tala och rösta i de ärenden, som styrelsen får att behandla.

I kungl. förordningen den 21 mars 1862 om kyrkostämma, kyrkoråd och skolråd säges i § 4: »Rättighet att deltaga i kyrkostämmas öfverläggningar och beslut tillkommer, på landet, den som på kommunalstämma, och, i stad, den som vid allmän rådstuga rösträtt äger: främmande religionsbekännare och de, som till utträde ur svenska kyrkan sig anmält, dock härifrån undantagne.»

För att, såsom mig synes, alltfört rörande skolärenden uppehålla den numera föga lämpliga bestämmelsen i nyssnämnda kyrkolagsparagraf har Kungl. Maj:t, stödd af vissa kyrkliga myndigheter, nu inryckt i skollagsförslaget § 6 följande moment:

»I öfverläggning och beslut om ärende, som rör kristendomsundervisningen, må icke deltaga ledamot, som är af främmande trosbekännelse eller anmält sig till utträde ur svenska kyrkan.»

Om nu en så kallad främmande trosbekännare, t. ex. en duktig och för saken intresserad metodist, som ju icke kunnat få utträda ur statskyrkan utan att bekänna sig vara en kristen, blefve invald i folkskolestyrelsen, skulle han icke få deltaga i ärenden, som röra kristendoms-

undervisningen, under det att kanske en annan ledamot, som föga eller intet intresse hade för sådana frågor, skulle få däri deltaga. Kan detta vara rätt och klokt?

Som exempel på att äfven en dissenter kan med fördel användas i fråga om förtroendeuppdrag på skolans område må anföras. I en socken i mellersta Sverige invaldes en baptist, som lagligen utträdt ur statskyrkan, i skolrådet. När man sedan frågade prästen, som väl visste hvad han gjorde, och som för öfrigt äfven varit ledamot af Riksdagen, huru han kunde tillåta, att en främmande trosbekännare invaldes i skolrådet, svarade han, att dels ville folket hafva honom och dels var han en af de bästa och mest intresserade för skolan. Att äfven dissenters kunna vara lämpliga för förtroendeuppdrag på skolområdet, vitsordas ju också af Kungl. Maj:t, då det i propositionen säges: Det »har såsom skäl mot öfverflyttningen anförts, att valrätt och valbarhet till stadsfullmäktige skulle tillkomma jämväl främmande religionsbekännare och dem, som anmält sig till utträde ur svenska kyrkan, hvadan sådana personer kunde komma att såsom ledamöter af stadsfullmäktige och äfven af skolstyrelsen utöfva inflytande på folkskoleärendenas afgörande. Jag kan icke heller finna detta skäl afgörande. Folkskolan är ju en skola äfven för deras barn, som icke tillhöra svenska statskyrkan. Det finnes intet skäl, hvarför icke dessa utomstående, från hvilka man dock ofta sett mycket stora bevis på kärlek till och omvårdnad om den svenska folkundervisningen, skulle få hafva ett ord med i frågor rörande denna undervisning.»

På grund af hvad jag nu anført, vågar jag vördsamt föreslå,

att andra stycket i § 6 i lagförslaget angående folkskoleväsendet i vissa städer, hvilket framlägges i Kungl. Maj:ts proposition n:o 181, och som lyder: »I öfverläggning och beslut om ärende, som rör kristendomsundervisningen, må icke deltaga ledamot, som är af främmande trosbekännelse eller anmält sig till utträde ur svenska kyrkan», måtte utgå.

Stockholm den 7 maj 1908.

J. Byström.

Adolf Janson.

C. J. Hammarström.

Smeds Lars Olsson.